

Sygn. akt IV U 1689/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2021r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący sędzia Grażyna Śliwa

Protokolant st. sekr. sąd. Justyna Skubakowska

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2021r. w Zielonej Górze

odwołania **K. M. (1)**

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

z dnia 6 czerwca 2017r. (Znak (...))

z dnia 6 czerwca 2017r. (Znak (...))

w sprawie K. M. (1)

przeciwko **Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.**

o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej

zmienia zaskarżone decyzje Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z dnia 6 czerwca 2017r. znak (...) i z dnia 6 czerwca 2017r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu K. M. (1) prawo do emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej, poczynając od dnia 01 października 2017r. na zasadach ustalonych przed tym dniem.

Sygn. akt IV U 1689/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 06.06.2017 r., nr (...) (...) (...), Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych ponownie ustalił wysokość emerytury K. M. (1) od 01.10.2017 r., stwierdzając, że od 01.10.2017 r. wysokość miesięcznego świadczenia wraz z przysługującymi wzrostami i dodatkami wynosi kwotę 2 069,02 zł, a po potrąceniu składki na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 186,21 zł i zaliczki na podatek dochodowy w kwocie 166,00 zł (obliczonej od podstawy opodatkowania w kwocie 2 069,02 zł) wynosi kwotę 1 716,81 zł.

Podstawę wymiaru świadczenia stanowi kwota 4 523,95 zł. Emerytura wynosi 46,70% podstawy wymiaru. Łączna wysokość emerytury stanowi 46,70% podstawy wymiaru i wynosi kwotę 2 112,68 zł. Ustalona wysokość emerytury jest wyższa od kwoty 2 069,02 zł, tj. przeciętnej emerytury ogłoszonej przez Prezesa ZUS, wobec tego wysokość emerytury ogranicza się do kwoty 2 069,02 zł.

Decyzja została wydana na podstawie art. 15c w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z 18.02.1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby

Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz na podstawie otrzymanej z IPN informacji nr (...)

Decyzją z 06.06.2017 r., nr (...) (...) (...) Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych ponownie ustalił wysokość renty inwalidzkiej K. M. (1) od 01.10.2017 r.

Podstawę wymiaru świadczenia stanowi kwota 4 570,69 zł. Renta inwalidzka z tytułu zaliczenia do III grupy stanowi 0% podstawy wymiaru. Łączna wysokość renty inwalidzkiej z tytułu zaliczenia do grupy III stanowi 0% podstawy wymiaru i wynosi kwotę 0 zł. Ustalona wysokość renty inwalidzkiej jest niższa od kwoty odpowiedniego świadczenia w najniższej wysokości, wobec tego wysokość renty inwalidzkiej podwyższona się do kwoty 750,00 zł. Nie wypłaca się renty inwalidzkiej z uwagi na posiadanie prawa do korzystniejszej emerytury policyjnej.

Decyzja została wydana na podstawie art. 22a w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z 18.02.1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz na podstawie otrzymanej z IPN informacji nr (...)

Odwołania od powyższych decyzji złożył ubezpieczony, zaskarżając je w całości i zarzucając:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 2 Konstytucji RP, polegające na arbitralnym obniżeniu przysługujących świadczeń, co narusza zasadę ochrony praw nabytych i zasadę sprawiedliwości społecznej, a także zasadę zaufania obywatela do państwa i tworzonego przez nie prawa oraz niedziałania prawa wstecz, wynikające z zasady demokratycznego państwa prawnego;

2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 67 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, polegające na arbitralnym obniżeniu przysługującego świadczenia emerytalnego, co stanowi nieproporcjonalne i nieuzasadnione naruszenie prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego;

3) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 30 oraz art. 47 Konstytucji RP w zw. z art. 8 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka

i Podstawowych Wolności, polegające na naruszeniu godności skarżącego, prawa do ochrony czci, dobrego imienia, prawa do prywatności i prawa do poszanowania życia rodzinnego, poprzez przyjęcie, że jego służba w okresie przed 31.07.1990 r. stanowiła „służbę na rzecz totalitarnego państwa”, a tym samym arbitralne przypisanie mu – w akcie prawnym rangi ustawy – winy za działania związane z naruszeniem praw człowieka, których dopuszczali się niektórzy przedstawiciele władzy publicznej PRL oraz niektórzy funkcjonariusze organów bezpieczeństwa PRL, do których skarżący

w żaden sposób się nie przyczynił;

4) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 32 ust. 1 w zw. z art. 64 ust. 1 i 2 oraz art. 67 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 1 Protokołu nr (...) do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, polegające na nieuzasadnionym, dyskryminującym zróżnicowaniu uprawnień o charakterze majątkowym wynikających ze służby po roku 1990 i obniżeniu świadczeń należnych z tytułu tej służby, w stosunku do osób, które nie pełniły służby w okresie PRL, w sposób naruszający zasadę równości wobec prawa;

5) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 45 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 i 2 Konstytucji RP oraz art. 42 ust. 1 Konstytucji RP w zw.

z art. 6 ust. 2 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, polegające na zastosowaniu represji bez wykazania winy indywidualnej, zastąpienie w tym zakresie władzy sądowniczej władzą ustawodawczą i odwróceniu w ten sposób zasady domniemania niewinności przez uznanie wszystkich funkcjonariuszy będących w służbie przed 31.07.1990 r. za winnych działań zasługujących na penalizację,

a w konsekwencji powyższych naruszeń:

6) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 64 ust. 1 i 2 w zw. z art. 67 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP w zw. z art. 1 Protokołu do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w zw. z art. 14 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, polegające na arbitralnym naruszeniu osobistych praw majątkowych i prawa do poszanowania mienia, które podlegają równej dla wszystkich ochronie, na skutek nieproporcjonalnego naruszenia prawa skarżącego do zabezpieczenia społecznego, co stanowi przejaw dyskryminacji i nieuzasadnionej represji ekonomicznej.

W oparciu o powyższe zarzuty, odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonych decyzji poprzez przyznanie mu świadczenia emerytalnego w dotychczasowej wysokości, a także zasądzenie od organu na rzecz odwołującego się kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołania pozwany organ – Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji wniósł o oddalenie odwołań oraz zasądzenie od odwołującego się na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i uznając zarzuty wyrażone w odwołaniu za niezasadne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Odwołujący K. M. (1), urodzony (...), 01.09.1980 r. został przyjęty do służby na stanowisko milicjanta na wolnym etacie wywiadowcy Wydziału (...) Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Z.. Z dniem 30.09.2000 r. został zwolniony ze służby.

Z dniem 01.09.1983 r. został mianowany funkcjonariuszem w służbie stałej. Następnie – od 01.08.1990 r. – został mł. asystentem, a od 01.08.1996 r. asystentem Wydziału (...) Operacyjnej KWP Z., dalej kontynuował pracę w Policji.

dowód: kserokopia akt osobowych K. M. (1), w załączeniu

Na podstawie decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA z 17.09.2001 r. ubezpieczony nabył prawo do emerytury policyjnej – data zwolnienia: 30.09.2000 r.

Na podstawie decyzji organu z tego samego dnia ubezpieczony nabył prawo do policyjnej renty inwalidzkiej.

okoliczności niesporne, ustalone na podstawie akt osobowych nr (...)

Instytut Pamięci Narodowej sporządził dla organu informację o przebiegu służby nr (...) z 08.03.2017 r., wskazując, że na podstawie posiadanych akt osobowych ubezpieczony w okresie od 01.09.1980 r. do 31.07.1990 r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy z 18.02.1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Po uzyskaniu informacji o przebiegu służby Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA wydał decyzje będące przedmiotem zaskarżenia w niniejszym postępowaniu.

dowód: informacja o przebiegu służby, zaskarżone decyzje, w aktach osobowych nr (...); kserokopia akt osobowych w załączeniu

Odwołujący K. M. (1), na etapie postępowania odwołującego przed Sądem kwestionował to, że jego służba w okresie od 01.09.1980 r.

do 31.07.1990 r. była wykonywana na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art. 13b cyt. Ustawy.

Podkreślał, że jego służba w Wydziale (...) Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Z. miała charakter czysto techniczny. Nigdy nie wykonywał żadnych czynności operacyjno-technicznych, nie był przeszkolony do pracy operacyjnej.

W latach 1980-1990 K. M. (1) pracował wyłącznie jako mechanik przy naprawach samochodów funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa. Były to samochody nieoznakowane. Był dobrym mechanikiem. K. M. (1) podkreślał, że posiadał duże doświadczenie zawodowe i był oddany pracy, co zjednało mu szacunek wśród przełożonych i współpracowników. Nie zwalczał opozycji, nie dopuszczał się czynów naruszających prawa człowieka.

Po wydaniu zaskarżonych decyzji, K. M. (1) zwrócił się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. pismem z dnia 05.06.2017 r. o rozważenie możliwości odstąpienia od decyzji zmniejszającej ustaloną wysokość świadczenia emerytalnego, w trybie art. 8a ust. 2 ustawy tj. z wyłączeniem stosowania rygoru art. 15c ustawy.

W odpowiedzi na wniosek K. M. (1), Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji poinformował odwołującego pismami z dnia 23.06.2017 r. i 17.11.2017 r., że wszczęto postępowanie administracyjne w jego sprawie i rozpatrzenie wniosku powinno nastąpić do dnia 31.01.2018 r.

dowód: wniosek odwołującego k-36 akt, pismo Ministra (...) k-38-39 akt, pismo procesowe odwołującego k-33-35 akt, zeznania odwołującego

K. M. k-118 akt, kserokopie akt osobowych odwołującego, akta emerytalno-rentowe – w załączeniu

W piśmie procesowym z dnia 17.12.2020 r. pełnomocnik pozwanego, wnosząc o oddalenie odwołań podkreślał m.in., że zgodnie z art. 13a ust. 5 policyjnej ustawy emerytalnej informacja o przebiegu służby jest równoważna z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzanych na podstawie akt osobowych przez właściwe organy służb.

Przy tak skonstruowanych przepisach ustawy zaopatrzeniowej, organ rentowy nie dokonuje oceny służby byłego funkcjonariusza służby mundurowej. Nie stwierdza, czy były funkcjonariusz pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa w okresie od dnia 22.07.1944 r. do 31.07.1990 r. Określenie, które osoby pełniły służbę na rzecz totalitarnego państwa, należy do Instytutu Pamięi Narodowej.

dowód: pismo procesowe pełnomocnika organu pozwanego k-109-113 akt

Zarządzeniem z dnia 11.12.2017 r. Sąd zwrócił się w przedmiotowej sprawie do Instytutu Pamięi Narodowej o sporządzenie i udostępnienie Sądowi szczegółowej informacji o przebiegu służby odwołującego w organach SB na rzecz totalitarnego państwa, z wyszczególnieniem w przebiegu służby wszystkich komórek organizacyjnych, w których służył odwołujący, okresów pozostawania w dyspozycji oraz udostępnienie Sądowi akt osobowych odwołującego (k-29 akt).

Instytut Pamięi Narodowej wykonał zarządzenie Sądu.

Ponadto sam odwołujący dołączył do akt sprawy uwierzytelnioną kopię akt osobowych (zwracając się wcześniej do IPN o wydanie kopii dokumentów osobowych).

Sąd nie zwracał się więc ponownie do Instytutu Pamięi Narodowej o akta osobowe odwołującego i informacje o przebiegu służby K. M. (1), zgodnie z wnioskiem organu pozwanego, zawartym w piśmie procesowym z dnia 17.12.2020 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Odwołanie okazało się zasadne.

Spór w przedmiotowej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy decyzje ponownie ustalające ubezpieczonemu wysokość świadczenia są zgodne z obowiązującymi przepisami prawa, czy – jak twierdzi odwołujący się – jako niezgodne z prawem podlegają zmianie.

Na wstępie zauważyć należy, że stan faktyczny sprawy wynikający z przytoczonych dowodów nie był sporny między stronami. Wnioskodawca kwestionował możliwość uznania, że jego służba w okresie od 1 września 1980r. do dnia 31 lipca 1990 r. była wykonywana na rzecz państwa totalitarnego oraz podnosił szereg zarzutów sprzeczności zastosowanych wobec niego przepisów art. 15c i art. 22a ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. 2016/708 ze zm.) z normami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz przepisami Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Zgodnie z treścią art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (teksty jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 288 ze zm.) za służbę na rzecz państwa totalitarnego uznaje się służbę od dnia 22 lipca 1944 roku do dnia 31 lipca 1990 roku w cywilnych i wojskowych instytucjach oraz formacjach wymienionych w ust. 1 tej regulacji.

Za służbę na rzecz totalitarnego państwa ustawodawca uznał również służbę na etatach określonych w art. 13b ust. 2 pkt 1 ustawy oraz okresy, o których mowa odpowiednio w art. 13b ust. 2 pkt 2 i 3 ustawy.

W myśl art. 15c ust. 1 powołanej ustawy, w przypadku osoby, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi:

- 1) 0% podstawy wymiaru - za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b;
- 2) 2,6% podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz 2-4.

Przepisy art. 14 i art. 15 ust. 1-3a, 5 i 6 stosuje się odpowiednio. Emerytura nie podwyższa się zgodnie z art. 15 ust. 2 i 3, jeżeli okoliczności uzasadniające podwyższenie wystąpiły w związku z pełnieniem służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b (ust. 2).

Wysokość emerytury ustalonej zgodnie z ust. 1 i 2 nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej emerytury wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (ust. 3).

W celu ustalenia wysokości emerytury, zgodnie z ust. 1-3, organ emerytalny występuje do Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z wnioskiem o sporządzenie informacji, o której mowa w art. 13a ust. 1 (ust. 4).

Przepisów ust. 1-3 nie stosuje się, jeżeli osoba, o której mowa w tych przepisach, udowodni, że przed rokiem 1990, bez wiedzy przełożonych, podjęła współpracę i czynnie wspierała osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego (ust. 5).

Zgodnie z ust. 6 ww. art. w przypadku, o którym mowa w ust. 5, środkiem dowodowym może być zarówno informacja, o której mowa w art. 13a ust. 1, jak i inne dowody, w szczególności wyrok skazujący, choćby nieprawomocny, za działalność polegającą na podjęciu, bez wiedzy przełożonych, czynnej współpracy z osobami lub organizacjami działającymi na rzecz niepodległości Państwa Polskiego w okresie służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b.

Na skutek wydania przez Instytut Pamięci Narodowej informacji o przebiegu służby z dnia 08.03.2017 r., organ rentowy wydał w dniu 06.06.2017 r. decyzje o ponownym ustaleniu świadczeń odwołującego od dnia 01.10.2017r.

Z informacji przesłanej przez Instytut Pamięci Narodowej wynikało, że K. M. (1) w okresie od 01.09.1980r. do 31.07.1990 r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b powołanej wyżej ustawy.

Na etapie postępowania odwoławczego przed Sądem, odwołujący przedłożył szereg dokumentów, które wskazują na charakter służby wnioskodawcy w okresie objętym sporem.

Należy podkreślić, że w postanowieniu z dnia 9 grudnia 2011r., II UZP 10/11, Sąd Najwyższy zaprezentował stanowisko, że sąd powszechny - sąd ubezpieczeń społecznych, rozpoznający sprawę w wyniku wniesienia odwołania od decyzji organu emerytalnego w sprawie ponownego ustalenia (obniżenia) wysokości emerytury policyjnej byłego funkcjonariusza Służby Bezpieczeństwa, nie jest związany treścią informacji IPN zarówno co do faktów (ustalonego w tym zaświadczeniu przebiegu służby), jak i co do kwalifikacji prawnej tych faktów (zakwalifikowania określonego okresu służby jako służby w organach bezpieczeństwa państwa). Stanowisko to Sąd Okręgowy w pełni akceptuje. Ustalenia faktyczne i interpretacje prawne Instytutu Pamięci Narodowej nie mogą więc wiązać Sądu, do którego wyłącznej kompetencji należy ustalenie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w przedmiocie prawa do emerytury policyjnej i jej wysokości oraz odpowiednia kwalifikacja prawna ustalonych faktów.

W przypadku wnioskodawcy K. M. (1) zakwalifikowano jego służbę w Wydziale (...) (1980-1990) Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Z. jako służbę na rzecz totalitarnego państwa tylko dlatego, że jego stanowisko było usytuowane w tym wydziale z pominięciem, że w art. 13b ust. 5 pkt d, który określa, iż za osobę wykonującą pracę na rzecz państwa totalitarnego uznaje się osoby wykonujące czynności operacyjno-techniczne niezbędne w działalności Służby Bezpieczeństwa w Biurze (...). Tymczasem z analizy dokumentów z akt osobowych wnioskodawcy wyłania się wyłącznie pomocniczy, czysto techniczny charakter wykonywanej przez niego pracy i nie zostało wykazane w żaden sposób aby wykonywał on „czynności operacyjno-technicznych.”

W aktach w/w brak jest dokumentów, które wskazywałyby na podejmowanie przez wnioskodawcę działań polegających na zwalczaniu opozycji demokratycznej czy dopuszczania się czynów naruszających prawa człowieka, ogólnie rzecz ujmując – na gorliwą służbę na rzecz totalitarnego państwa. Organ rentowy prezentując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji, nie przedstawił natomiast żadnych dowodów przeciwnych.

W ocenie Sądu Okręgowego, wydanie decyzji obniżających wnioskodawcy świadczenia emerytalno – rentowe bez uwzględnienia indywidualnego charakteru jego pracy było niezasadne.

Stanowisko Sądu Okręgowego w tej materii znalazło potwierdzenie w najnowszym orzeczeniu Sądu Najwyższego. W dniu 16 września 2020 r.

w Sądzie Najwyższym podjęta bowiem została uchwała składu siedmiu sędziów tego Sądu III UZP 1/20, w której orzeczono, że: „Kryterium „służby na rzecz totalitarnego państwa” określone w art. 13b ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 2020 r., poz. 723) powinno być oceniane na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, w tym także na podstawie indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka”. Zaznaczono w ustnym uzasadnieniu uchwały, że

pytania skierowane do Sądu Najwyższego dotyczyły sprawiedliwości dziejowej. Dodano, że państwo jest uprawnione do rozliczeń z byłym reżimem, który łamał zasady demokratycznego państwa prawnego. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że odpowiedzialności osoby nie można odrywać od jej indywidualnych czynów w czasie PRL, ale nie ma odpowiedzialności zbiorowej. Państwo totalitarne nie przestrzegało żadnych praw jednostki, więc teraz należy je uszanować, gdyż inaczej staniemy się takim samym systemem, jak ten, który krytykujemy. W rezultacie stwierdzono, że miejsce pracy i czas pełnienia służby nie może być jedynym kryterium pozbawienia prawa do zaopatrzenia emerytalnego osób, które proces weryfikacji przeszły i pracowały już w wolnej Polsce. Dodano, że sądy muszą badać przebieg służby, czy dana osoba dopuszczała się czynów naruszających prawa człowieka, czy zwalczała opozycję demokratyczną, nie tylko na podstawie zaświadczeń wystawionych przez IPN, ale także na podstawie konkretnej drogi życiowej. Wtedy można ocenić, czy obniżenie emerytury było zasadne.

Uwzględniając powyższe, na tle rozpoznawania odwołań K. M. (1), Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zastosowanie w jego sytuacji norm z art. 15 c i 22 a ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. 2016/708 ze zm.) było nieuzasadnione.

Z tych względów, w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 2 kpc Sąd orzekł jak w wyroku.